22/04/2020

“Γεγονός αγάπης η Ανάσταση του Χριστού”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καστορίας

Του Σεβ. Μητροπολίτου Καστορίας Σεραφείμ, Υπερτίμου και Εξάρχου Άνω Μακεδονίας

Συγκλονισμένοι είμαστε όλοι από την τραγωδία που βιώνει ο πλανήτης μας, αλλά και ο μαρτυρικός μας τόπος από την παρουσία της λοιμικής επιδημίας που μας στέρησε τη δυνατότητα της συμμετοχής μας στις ιερές ακολουθίες της Αγίας και Μεγάλης Εβδομάδος και τη βιωματική μας συμμετοχή στο Πάθος του Χριστού. Αναμένουμε απόψε, έστω και μακριά από τους ναούς μας, χωρίς τη συμμετοχή μας στο Ποτήριο της Ζωής, να ακούσουμε τον απαστράπτοντα άγγελο να πληροφορεί και εμάς, όπως τις μυροφόρες, ότι «ηγέρθη (ο Κύριος), ουκ έστιν ώδε· ίδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν»[1].

Ανάσταση! Μία λέξη που περικλείει ολόκληρο το περιεχόμενο της πίστεως, το νόημα του Ευαγγελίου και το σκοπό της Θείας Ενανθρωπήσεως.

Είναι το σημαντικότερο γεγονός της Θείας Οικονομίας, γιατί «ει Χριστός ουκ εγήγερται, κενόν άρα το κήρυγμα ημών, κενή δε και η πίστις υμών»[2]. Η άρνηση και η αμφισβήτηση αυτού του ιστορικού γεγονότος μηδενίζει ολόκληρο τον χριστιανισμό και διαλύει το οικοδόμημα της σωτηρίας του ανθρώπου.

Η Ανάσταση του Χριστού, ακόμη, είναι ο στόχος και το αποτέλεσμα της αγάπης του Θεού προς το ανθρώπινο γένος. Μας το βεβαιώνει ο μαθητής της αγάπης : «ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε τον υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ ἔχῃ ζωήν αιώνιον»[3]. Γεγονός αγάπης, λοιπόν, η Ανάσταση του Χριστού.

Και πρώτον, πρόκειται για μία αγάπη που δεν μπορεί να την ονομάσει κανείς οίκτο η ελεημοσύνη, αλλά πραγματική φιλία, δηλαδή φιλανθρωπία, όπως την συναντούμε στα ιερά κείμενα της Εκκλησίας. Γιατί, ενώ ο Θεός μπορούσε να νικήσει με τη δύναμή Του τους δύο αιωνίους εχθρούς, τον θάνατο και τον διάβολο, και να χαρίσει συγκαταβατικά στον άνθρωπο τη σωτηρία, απεναντίας γίνεται άνθρωπος στα πανάχραντα σπλάχνα της Υπεραγίας Θεοτόκου. Έτσι, η θεία φύση ενωμένη με την ανθρώπινη, τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, νικά τον θάνατο, για να μπορούν εν συνεχεία οι άνθρωποι ενωμένοι με τον Θεό να νικούν και να καταπατούν κι αυτοί τους δύο αυτούς εχθρούς.

Πόσο συγκινητικά είναι τα λόγια που απευθύνει ο Χριστός στον καθένα μας χρησιμοποιώντας το στόμα του ιερού Χρυσοστόμου : «Εγώ είμαι πατέρας, εγώ αδελφός, εγώ νυμφίος, εγώ οικία, εγώ τροφή, εγώ ένδυμα, εγώ ρίζα, εγώ θεμέλιον… Εγώ και θα σε υπηρετήσω· διότι ήλθα να υπηρετήσω, όχι να υπηρετηθώ… Ανέβηκα επάνω εις τον Σταυρόν δια σε· ετάφην δια σε· εις τον ουρανόν άνω δια σε παρακαλώ τον Πατέρα· κάτω εις την γην εστάλην από τον Πατέρα ως μεσολαβητής δια σε. Όλα δι ἐμὲ είσαι συ· και αδελφός και συγκληρονόμος και φίλος και μέλος του σώματος. Τι περισσότερον θέλεις;»[4].

Δεύτερον, η Ανάσταση του Χριστού και η συνανάσταση του ανθρώπου είναι η περίληψη του ορθοδόξου ήθους, του νοήματος της ορθοδόξου πίστεώς μας, αλλά και ο τελικός σκοπός της ζωής του ανθρώπου. Γι’ αυτό κι εμείς οι Ορθόδοξοι κατά την Μεγάλη Παρασκευή, κηδεύουμε τον Θεό της αγάπης που «ήπλωσε τας παλάμας και ήνωσε τα το πριν διεστώτα»[5], αλλά πανηγυρίζουμε συγχρόνως την νέκρωση του θανάτου, την κατάργηση του Άδου και την ανάσταση των νεκρών. Γι’ αυτό και ψάλλουμε, μαζί με την Κασσιανή την υμνογράφο, πως ο Χριστός «τεθείς εν τάφω, ζωαρχική παλάμη, τα του θανάτου, κλείθρα διεσπάραξε, και εκήρυξε τοις απ αἰῶνος εκεί καθεύδουσι, λύτρωσιν αψευδή, γεγονώς νεκρών πρωτότοκος»[6].

«Σταυρώθηκε θεληματικώς για να αποσπάσει κοντά του όσους δεν σταυρώθηκαν με την θέλησή τους. Καταδέχθηκε τον θάνατο για να ζωοποιήσει όσους βρισκόμασταν υπό τη σκια του θανάτου... Γι' αυτό και καταφρονείται ο θάνατος από εμάς ως ασθενής. Δεν τον φοβόμαστε πλέον, αλλά τον καταπατούμε!»[7], θα προσθέσει ο θαυμαστός Ιεράρχης της Καισαρείας Μέγας Βασίλειος.

Γίνεται ο Χριστός έτσι όμοιος με εμάς εκτός από την αμαρτία, φοράει αναμάρτητα ως σάρκα Του τη σάρκα του ανθρώπου και την αγιάζει, «χύνεται σαν μύρο στο βόρβορο της δυσωδίας και μετατρέπει την δυσωδία σε ευωδία. Ζει την απλή καθημερινή ζωή του ανθρώπου και της δίνει νόημα... υποφέρει, θλίβεται και αγωνιά»[8] για να βρίσκεται δίπλα στον άνθρωπο.

Όπου κι αν βρεθούμε, βρίσκεται μαζί μας ο Χριστός.

«Αν βρεθούμε στην αγωνία, ο Χριστός είναι δίπλα μας.

Αν βρεθούμε στην μοναξιά και στην εγκατάλειψη, γνωρίζουμε πως Εκείνος υπήρξε περισσότερο μόνος πάνω στο Ξύλο του Σταυρού.

Όσο χαμηλά κι αν κατέβουμε, όσο και να ξεπέσουμε, ακόμη κι αν πεθάνουμε μέσα στο χάος του θανάτου, μας περιμένει ο Χριστός»[9].

Μας αναμένει η ανάσταση, γιατί ο θάνατος του Χριστού είναι ταυτόσημος με την δική Του Ανάσταση αλλά και τη δική μας συνανάσταση. Άλλωστε, ως κραταιός Θεός «συνέτριψε πύλας χαλκάς και μοχλούς σιδηρούς συνέθλασεν»[10] για να μας χαρίσει την αιώνια ζωή και το μέγα έλεος.

Έτσι, η αναστημένη ύπαρξη του ανθρώπου κυοφορείται μέσα στο πραγματικό Σώμα του Χριστού που είναι η Εκκλησία μας στον παρόντα κόσμο, χωρίς τη βασανιστική μέριμνα για την πέραν του τάφου ζωή, αφού ήδη απ' αυτήν την ζωή προγεύεται τα αγαθά της αιώνιας και ατελεύτητης Βασιλείας των Ουρανών.

Εορτάζουμε και πάλι την Ανάσταση του Χριστού, το ημέτερον Πάσχα, το μέγα και πανσεβάσμιον.

Μα, εμείς οι Νεοέλληνες Ορθόδοξοι είμαστε κουρασμένοι από τα φώτα που μας προσέφερε ο σύγχρονος πολιτισμός και τα οποία θεοποιήσαμε προκειμένου να γευθούμε λίγες ευχάριστες στιγμές, γεμάτες όμως ουσιαστικά με πικρία.

Πόσες δυσκολίες περάσαμε τις προηγούμενες ημέρες από την παρουσία αυτού του θανατηφόρου ιού;

Πόσοι θάνατοι προσφιλών μας προσώπων, αλλά και άλλων συνανθρώπων μας, μας έθλιψαν αφάνταστα;

Πόση αγωνία και απορία για την επόμενη ημέρα;

Σαν μία έρημη πόλη μοιάζει η αρχόντισσα της Μακεδονίας μας και των καρδιών μας, η ακριτική και βυζαντινή Καστοριά. Στερηθήκαμε ακόμη και το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, που μάλιστα κάποιοι το αμφισβήτησαν. Δεν το είδαν με τους οφθαλμούς της πίστεως, όπως το βλέπει εδώ και χιλιάδες χρόνια η ορθόδοξη Παράδοσή μας και ο φιλόθεος λαός μας, που ποτέ δεν μολύνθηκε από κάποια ασθένεια, «αφού δεν κοινωνούμε κάποια από τις δωρεές Του, αλλά αυτόν τον Ίδιον»[11]. Έτσι, «ημείς και ο Χριστός εν εσμέν»[12], παίρνουμε δηλαδή τον Χριστό που μας χαρίζει ζωή και καταργεί την ανατριχίλα του θανάτου. Γι' αυτό και απόψε, απομονωμένοι στα σπίτια μας με τη λαμπάδα της πίστεως και της ελπίδος αναμμένη, ψάχνουμε για το φως. Το φως που χαρίζει ζωή. Το ζωοπάροχον Φως, που είναι ο Χριστός.

Είναι το μοναδικό φως που φωτίζει το νου και την ψυχή του ανθρώπου. Είναι το φως που φωτίζει τον κάθε άνθρωπο που βρίσκεται σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, εκείνον που Τον αγαπά και είναι μαζί Του, εκείνον που Τον απορρίπτει, εκείνον που δεν θέλει να Τον γνωρίσει στη ζωή του. Γιατί η αγάπη του Θεού δεν έχει όρια! Ένα μόνο όριο γνωρίζει κι αυτό είναι η σωτηρία του ανθρώπου και η συνανάστασή του μαζί Του. Γι' αυτό και περιμένει τον άνθρωπο ως την τελευταία ώρα της ζωής του. Γιατί, «φιλότιμος γαρ ων ο δεσπότης, δέχεται τον έσχατον, καθάπερ και τον πρώτον... και τον ύστερον ελεεί, και τον πρώτον θεραπεύει· κακείνω δίδωσι, και τούτω χαρίζεται. και τα έργα δέχεται, και την γνώμην ασπάζεται. και την πράξιν τιμά, και την πρόθεσιν επαινεί.»[13], καθώς μας παραδίδει στον Κατηχητικό Λόγο η χρυσή αηδόνα της Εκκλησίας, ο ιερός Χρυσόστομος.

Ελάτε, λοιπόν, απόψε, αυτήν την νύχτα της λαμπροφόρου Αναστάσεως, να πάρουμε φως από το ανέσπερο Φως, ελάτε όλοι να γίνουμε φως, «φως όλοι γεγονότες θείον, ως θείου φωτός γεννήματα»[14]. Ελάτε να συναναστηθούμε μαζί με τον Χριστό αλλά και να συμβασιλεύσουμε στην ατέρμονη Βασιλεία Του.

Σας ασπάζομαι όλους στο όνομα του Κυρίου μας.

Ασπάζομαι ιδιαιτέρως τους πονεμένους αδελφούς μας που αυτήν την χρονιά δεν έχουν κοντά τους τα προσφιλή τους πρόσωπα.

Ασπάζομαι εκείνους που βρίσκονται στο κρεβάτι της ασθενείας και

ταλαιπωρούνται απ’ την ασθένεια αυτή του κορωνοϊού.

Ασπάζομαι τους ιατρούς και το νοσηλευτικό προσωπικό των νοσοκομείων μας οι οποίοι θυσιαστικά και αγαπητικά στέκονται δίπλα στον πονεμένο άνθρωπο.

Ασπάζομαι τους στρατιώτες μας και όλους τους άνδρες των Σωμάτων Ασφαλείας που έδωσαν μάχες τις προηγούμενες ημέρες για την φύλαξη των συνόρων μας.

Ασπάζομαι τον καθένα σας ξεχωριστά, ευχόμενος η ευλογία του Αναστάντος Κυρίου να είναι μόνιμη και αναφαίρετη καθ’ όλες τις ημέρες της ζωής μας.

Μη φοβείσθε!

Με υπομονή, όπως τόσες μέρες, και με εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Χριστού θα εξέλθουμε νικητές. Μη φοβείσθε! Ο Χριστός είναι ο νικητής της ζωής και του θανάτου. Αυτός θα είναι μαζί μας και απόψε και πάντοτε!